

jež majiteli domu, pozemku, živnostenského podniku, nebo jiné věci ukládají k ochraně třetích osob, nebo cizího majetku zvláštní opatření, při obecním majetku na příklad posypání chodníku před obecním domem při náledí, dopustily se opomenutí úmyslně nebo z nedbalosti. Jde tedy v této rozepři o případ, pro který stanoví předpis Šu 37 obecního zřízení pro Čechy výjimkou z Šu 1338 obč. zák., že rozhodne politický úřad, zda jest obec povinna dáti náhradu, takže až do tohoto rozhodnutí je právní pořad vyloučen. Tímto rozhodnutím neuchyluje se nejvyšší soud od zásad, jimiž se řídil ve svém rozhodnutí sb. n. s. čís. 262, kteréžto rozhodnutí ostatně výslovně uvádí, že nechce odporovati plenárnímu rozhodnutí nejvyššího soudu vídeňského ze dne 1. června 1915, čís. 229/15 (Judikát čís. 229 sb. úř. čís. 1652) a zůstává při zásadách svého rozhodnutí (sb. n. s. čís. 2450), jímž byla platnost a závaznost judikátu čís. 229 pro tento nejvyšší soud fakticky uznána.

Čís. 5007.

Ustanovení posledního odstavce Šu 222 ex. ř. platí i pro případ, že byl sice ohledně všech simultánně zavazených nemovitostí nařízen a předsevzat dražební rok, ale některá z těchto nemovitostí nebyla vydražena.

V ohlášení nároku na hotové zaplacení není obsažen návrh na jiné, než poměrné uspokojení simultánně váznoucí pohledávky (§ 222 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 5. května 1925, R I 361/25.)

Pohledávky banky Ž. byly knihovně zajištěny na nemovitostech dlužníka, zapsaných ve vložkách čís. 164, 304 a 221 pozemkové knihy. K návrhu jiného věřitele bylo zahájeno ohledně všech zavazených nemovitostí dražební řízení, byly v něm však prodány pouze nemovitosti zapsané ve vložkách čís. 164 a 304. Banka Ž. přihlásila k rozvrhovému roku pohledávku k hotovému zaplacení, jiného návrhu neučinivši. Soud první stolice přikázal bance pohledávku pouze v poměru celkové berní hodnoty všech nemovitostí k berní hodnotě nemovitostí, exekučně prodaných. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvod y: Náhled stížnosti, že soud první stolice měl při rozvrhu nejvyššího podání pohledávku banky Ž. na prodaných nemovitostech jako vkladbách vedlejších váznoucí, přikázati nikoliv poměrně, nýbrž v plné výši jich pořadí až do vyčerpání nejvyššího podání, jest mylný a v příkrém rozporu se zákonem. Dle výslovného ustanovení zákona dlužno, nežádal-li věřitel zaplacení v jiném poměru, z nejvyššího podání za simultánně zavazenou nemovitost přikázati k zaplacení pohledávky pouze poměrnou část, jejíž výpočet jest různým dle toho, zda byly všechny zavazené nemovitosti dražbou prodány, čili nic (§ 222 ex. ř.). Nebyly-li všechny simultánně zavazené nemovitosti prodány, jak tomu jest právě v tomto případě, vypočte se příspěvek jednotlivé rozvrhové podstaty tak, že se za základ vezme berní odhadní hodnota jednotlivých zavazených předmětů, aniž by se od ní odrážela předcházející pasiva (§ 222 čís. 4 ex. ř. a § 1 nař. ze dne 10. června 1897, čís. 174 ř. zák.). Stěžovatelka ne-

žádala zaplacení v jiném poměru, jest tudíž postup soudu první stolice zákonným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Pokud rekurentka míní, že, bylo-li dražební řízení zahájeno a dražební rok předsevzat ohledně všech tří simultánně zavazených nemovitostí, jest na věc, i když jedna z těchto realit vydražena nebyla, pohlížeti tak, jakoby i tato nemovitost byla prodána, ale výtěžku se za ni nedocílilo, takže výtěžek za prodané dvě nemovitosti bylo rozdělití na pohledávky, na nich váznoucí podle jejich pořadí a, pokud výtěžek stačil, v celé jejich výši, nikoli, jak se v tomto případě v usnesení nižších soudů stalo, toliko poměrným dílem podle poměru berních odhadních hodnot prodaných nemovitostí k berní odhadní hodnotě všech simultánně zavazených nemovitostí, nesrovnává se toto stanovisko rekurentčino se zákonem a jest nesprávné. Nevydraženou nemovitost nelze pokládati za prodanou, realita ta jest neprodána a nastupuje tudíž rozdělení výtěžku, jak je stanoví zákon v §u 222 ex. ř. pro případ, že všechny simultánně zavazené nemovitosti prodány nebyly. Zákon ustanovuje v takovém případě, nežádal-li věřitel uspokojení v jiném poměru, rozdělení výtěžku poměrně podle berních odhadních hodnot, rekurentka jinakého přikázání své pohledávky nežádala a nižší soudy, přikázavše rekurentce z prodaných realit jen poměrné částky, nepochybily. Tvrdí-li rekurentka, že, žádavši hotové zaplacení svých pohledávek, tím i ohlásila, že žádá přikázání pohledávek v celé jejich výši z výtěžku za prodané reality, nelze jí přisvědčiti, neboť v ohlášení nároku na hotové zaplacení žádost za jiné než poměrné přikázání výtěžku obsažena není. Že neměla příležitosti, oznámiti, že žádá z prodaných nemovitostí přikázání celých svých pohledávek, pokud výtěžek stačí, tvrdí rekurentka neprávem, neboť o rozvrhovém roku na den 30. září 1924 ustanoveném byla uvědoměna již dne 27. srpna 1924, tudíž času k dotyčné přihlášce měla dosti a mimo to mohla i při rozvrhovém roku onen nárok vznést, ale k roku se nedostavila

Čís. 5008.

Ručení z poškození zvířetem podle §u 1320 obč. zák. není ručením za výsledek, nýbrž ručením zakládajícím se na zásadě zavinění. Zostření dotyčného ručebního předpisu nastalo jen v tom směru, že chovateli zvířete uložena jest průvodní povinnost, že se postaral o nutné opatření zvířete nebo dohled na ně. Míru péče, kterou v této příčině jest vynaložiti, dlužno posuzovati bez přepínání zásady o ručení z ohrožení s rozumným zřetelem na hledisko obecného právního života.

(Rozh. ze dne 5. května 1925, R I 364/25.)

Nezletilý žalobce dostal se na dvůr usedlosti žalovaného tím způsobem, že si otevřel branku, uzavřenou zevnitř dvora petlicí. Pes žalo-